

Холодні шляхи
Марія Берберфіш

Збірка горор-оповідань «Холодні шляхи» провадить вас крижаними дорогами страху разом із персонажами восьми оповідань, які входять до її складу: «Підвал», «Небезпечний», «Картина», «Лікарня», «Помилка», «Тенета невідомості», «На вокзалі» й «Метро». Герої творів – наші сучасники. У збірці співіснують та переплітаються реалістичні й містичні колізії. Оповідання зацікавлять вас динамічними сюжетами й неочікуваними кінцівками.

Марія Берберфіш

Холодні шляхи

Підвал

– Шановні першокурсники, другої пари у вас не буде, – поважно мовив сивий чоловік, декан факультету. – Але дуже прошу відвідати третю. У розкладі все написано.

Студенти зашуміли зошитами, підручниками й розмовами.

– Круто! Маємо вільний час, – із посмішкою сказала Ганна своїй сусідці по пюпітрі Олені, злегка штовхнувши її під бік. – Куди підемо?

– Треба вирішити, – мовила та, застібуючи рюкзак. – Можемо пройтися районом, випитидесь кави. Чи маєш якусь іншу пропозицію? – глянула на співрозмовницю, закусивши губу.

– Я бачила, що у старому корпусі підвал відчинено, – захоплено прошепотіла Ганна. – Подивімося, що там...

– Класна ідея, – перебила її Олена, весело підскачивши з місця.

Дівчата швидко пішли до виходу з аудиторії. Вони обидві цікавилися закинутими місцями,

підвалами й дахами. Познайомившись місяць тому на першій у навчальному році парі, вони почали часто спілкуватися. Нерідко разом проводили дозвілля.

Діставшись старого корпусу університету й увійшовши всередину, студентки поспішили до заповітних дверей.

– Хоч би нас ніхто не «спалив», – прошепотіла Ганна.

– Ми ж обережні, – тихо мовила Олена, озирнувшись.

Дівчата спустилися короткими сходами й зайшли до підвалу, причинивши за собою пошарпані двері. Кілька секунд вони мовчки дивилися вглиб напівтемного коридору, з одного боку якого простягалися іржаві комунікації, а з іншого тьмяно світили старі лампочки. Усе це було рясно вкрите пилюкою й павутинням.

– Відпадне місце, – прошепотіла Ганна, запаливши цигарку.

– Еге ж, – підтвердила її супутниця.

Студентки пішли вперед, намагаючись поводитися тихо. Було прохолодно й сирі. У кінці коридору їх чекали старезні двері, на яких висіла зламана ручка, що, здавалося, ось-ось упаде. Олена повільно відчинила... Дівчата побачили великий і темний відсік підвалу. Ганна зробила крок уперед.

– Я чула, що тут, під старим корпусом, привиди є, – тихо мовила вона.

Олена ледь не вронила цигарку. Здрігнулася.

– Хто таке сказав? – прошепотіла, увімкнувши ліхтарик.

– Неважливо, один знайомий, – відповіла Ганна.

– Він тебе, мабуть, просто налякати хотів.

Раптом позаду щось гупнуло, ніби впало. Студентки озирнулися.

– Мабуть, одна з нас, ідучи, зачепила якийсь непотріб, – пошепки мовила Ганна. – Або ми обидві... Спринчили його падіння, – всміхнулася.

– А якщо тут і справді привиди? – тихо пробурмотіла Олена.

– Ти ж наче не повірила, коли я сказала...

– Слухай, мені вже моторошно, – дівчина різко перервала свою супутницю. – Може, підемо назад?

– Чого це? Ми ще, мабуть, багато цікавого не бачили тут, – прошепотіла Ганна. – Заспокойся.

– Гаразд, ходімо вперед, – мовила Олена, щосили стискаючи в руці ліхтарик.

Наступний відсік підвалу був уже не зовсім темним, але дуже широким і довгим. Його трохи освітлювала одна-єдина лампочка. Брудна й слабка. Виднілися старі меблі. Поцвілі стіни справляли гнітюче враження.

Студентки пішли обстежувати приміщення.

– Дивись, – Олена, здригнувшись, показала своїй супутниці на тінь, яка була поряд із різним мотлохом.

– То й що? Це від вішалки чи ще якогось непотребу, – відповіла Ганна, махнувши рукою.

– Але вона дивна...

– Як падає, така і є. Твоя нажахана уява вже й мене лякати починає.

Олена важко зітхнула й знов заговорила до своєї супутниці:

– Слухай, а хіба привиди мають тіні?

– Не знаю, це спірне питання, – кинула Ганна у відповідь і гучно чихнула. – Пилюка! Хай їй...

Дівчата обійшли ще кілька підвальних відсіків.

– Ходімо вже назад, – мовила Олена. – У мене погане передчуття...

Не почувши жодної відповіді, озирнулася навколо.

– Ганно! – покликала.

Тиша. Дівчина кілька секунд простояла на місці, розмірковуючи, чому її супутниця кудись поділася. «Я чула, що тут, під старим корпусом, привиди є», – засіли в голові слова одногрупниці. Побігла шукати Ганну. Олена обходила різні приміщення, гучно кликала, забувши про обережність. У сусідньому відсіку почулися кроки.

– Ганно! – крикнула дівчина.

Знов тиша. Олена ледь не втратила свідомість. Притислася до стіни. «Що робити? Хто там ходить?» – крутилися в голові запитання без відповідей. «Людина б озвалася!» – подумала дівчина. Мовчки сховалася за старою шафою. Кроки повторилися. Олена тремтіла, наче в гарячці. Замружилася. Відкривши очі, побачила, як недалеко від неї рухається якась довга тінь. Студентка вискочила зі схованки й побігла геть. Але зрозуміла, що заблукала. «Я ж не була раніше в цьому відсіку... Куди тепер?» – думала дівчина.

Штовхнула чергові пошарпані двері. Знов – незнайоме приміщення. Олена вхопилася за голову. Озирнулася навколо. Почула шум, але не вловила, звідки саме. «Годі панікувати! Треба шукати вихід!» – подумки вмовляла себе. «А Ганна? Я маю вибратися звідси й покликати на допомогу, врятувати її...» – міркувала дівчина. Серце наче збиралося вискочити з грудей. Раптом студентка почула, що хтось мчить до неї.

– Ганно!

Мовчанка. Олена кинулася тікати. Нарешті побачила знайоме приміщення. Дівчина ще чула чийсь біг позаду. Раптом зачепилася плечем об шухлядку на стіні. Зсередини разом з якимсь мотлохом випала увімкнена відеокамера. Студентка на мить сторопіла, але помчала далі. «Звідки це тут?» – думала, біжучи.

Упала. Відчула сильний біль у нозі. «Наче не зламала... Мабуть, вивих», – вирішила. Спробувала підвестися. Насилу вийшло. Кульгаючи, дівчина пішла в напрямку виходу з підвалу.

– Олено! – почулося ззаду.

– Де ти була? Що сталося? – дівчина кинулася до Ганни.

– Я заблукала, – кинула та. – Потім розповім, – додала задумливо.

Студентки крокували до виходу на перший поверх корпусу. Вже замайоріли попереду заповітні двері. Дівчата вибралися з підвалу. На третю пару трохи спізнилися.

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=30790081&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.